

לח:

עין משפט
גר מצוה

ד א מ"י ס"ח תהלות פרה
אדומה הלכה ד:
ה ב ג מ"י ס"ח תהלות
לילית הלכה יח סמג עשין
כ טושי"ע א"ח ס"י יב ס"א:
ו ד טושי"ע שס סעף ד:

שיטה מקובצת

6] לרבי עובדי מלכות אהרן
[כלומר] כיון דאמרת חסר
מצוה דלכן והוי לכן כמאן
דליהא גם ההכלה לרבי
לאו כלום היא משמע הא
לרבנן ניהא ולפרשי דמתיני
דכי ליה ליה חללה צריך
לעשות ד' תותין של צריך
ואין להטות מנין ההטות

לרובן נמי תיחיש הדין ולכן
במאן דליתיה (ראיבא) (דמי)
חזשין דהכלת לאו כלום
מיניה: [ג] תיבית אמר רב
כו' שכולה תכלת נמחק:
[ג] לפרין בציצית לאו דקא
והיה בשאר טליתות לבנים
והכי נמי מסתברא דבסמוך
לא מצי איקסא רישא
דמתי' דהכלת אינה מעכבה
את הלכן אלא בטלית שכולה
תכלת אלא בשאר טליתות
אזנא דהכי נמי מסתברא

כמו שמעם הנקני מין כנף
וסתם טליתות לבנים היו:
[ד] חיבת ליה נחמק: [פ] מיד
ציבעא גרים. חימה מאי
קאמר אהינ דציבעא גרים
דחא לקמן קאמר טלית
אינו פוטר בה אלא מינה
ופרשי אינו פוטר לשם
לבן אלא מינה אם אדומה
היא יטיל בה שני חושין
אדומין ושני חושין הכלת וכן
שאר גוונין אלאם כציבעא

היא מילתא דיל דהיי
מדי ציבא נאפי' כולה
הכלת נמי מצוה להקדים
לכן מוקמינן בברייתא דלעיל
מצוה להקדים לכן להכליל
הואיל ורוב טליחת לבנות
הן וכן פרש"י ופסק מינה
במה שפרש"י לקמן אינו
פוסק אלא מינה דהשתא
שאינו לנו חצלת מ"מ צריך
לצבוח חצלת מצבוע הטלית
ור"י מפ"ס פ"י אחר לקמן
טלית אינו פוסק אלא מינה

דאמיר רבא לקמן תמידי
הנפך מין כנף וכתוב צמר
ופשוטם מין כנף צמר
ופשתן כנף מדי ציבעא
גרים וכו' מי הצבע של
הכלה בשטליה גרים להקדים
הכלה ללובן כיון דאריז
ברוב טליהו שהן לבנות
ומין כנף שהוא לבן קודם
לחכלה לעולם יש לנו לומר
שהכלתה מאוחר ואין לפרש
מדי ציבעא גרים להיחם
נקרא מין כנף וירצה לומר

דאס"י בשלית של הכלת
נקרא לבן מנחם לפי
שקדים הסחוב הא ליכא
לסימר דהא אמרין לקמן
שלית אין פוטו בה אלא
מינה ופי' מין צבע ירוק
לירוק ואדום לאדום. ור"ח:
ו) צירף לקשור על כל
חוליא לאו דוקא אלא
מלבד קשר שאחר הגדיל
שהוא נקרא קשר העציון
לפי שאדם מנבית ידו עם
ציציתו וצריך קשר אחד

סמך לטלית ובתושי' אחרות
לאו דוקא על כל חוליא
דמהכא לא שמעין לא
כלומר צריך לקשר קשר
אחר מלבד הקשר שלאחר
הגבול בדרך הוא לקשר
אחר לגבול ודאמרי בני רבי
חייא שמעין ודמלבד אותו
קשר סמך לגבול צריך קשר
אחר סמך לבנה דאי סיד לא
צריך כו' שהרי עתיד להחזיר
ולפול והני הקשר כמאן
לפוליה ובענין קשר בדמבנה

רבה בסמך ש"מ קשר עליך
דאורייתא: וזו הקדים לבן
אין תכלת מעכבתו ואין
צריך למסוק אלא יתן תכלת
אחריו הא פשיטא דהא דינא
הכי להקדים לבן ומאי:
(ס) נמי דמתני' הקדים קתני:

אילימא חיסר מצוה דלכך וק'
דאיפכא הוה ליה למימר
התכלת הנעשית שלא כהלכה חסר וי'
הלכך אינו מעבד התכלת פירוש אינו

בְּקוֹטְרוֹס וּדְרֹרִי נִעִין
וְאֶלְקָמָה וְיִמְיָה דְּמִשְׁמַע דְּלִרְנָן יִחָא
וְחָס כֵּן לְמַסְקָנָה לֹא נִטְרָךְ לְחִירֹן
דְּבִי יְהוּדָה וְלֹא מִסְתַּבֵּר הִי מִיָּה
וְלְמַסְקָנָה נִמִּי מִיָּהוּ לְחִירֹן דְּבִי
וְאֶלְקָמָה מִתִּיחָא כְּרִיב אִי נִי יִלְ דִּל
שִׁשְׁן לִרְנָן דְּקִשָּׁה טַיִף אֲמַחֵי חִסְרָא
מִזִּיחָה הֵא לֹא מַעֲכָבִי אֲהֲדִי:

לא נצטרב אלא פסדן בציצית
 תימה אחרי נקט הכי לניקוט
 עולות אמר בציצית ב"ו וס מפסדים
 ויוקא תכלת לא הי מין דסדון משום
 יהוה כלאים גביה אבל אמר ותכלת
 יהי מינו ולכן נמי דתניא לעיל מפסדון
 יהי וקשה דאם כן מה קניא לא תינה
 ולן ויהי מערב כל המלאכה אלא תכלת
 תינה מערבא את הלבן מאי ניהו ומאי

פירכא הא גמי משכחת לה דהא מכלת
 וזמור חד מינא הוי ואינה מעבדת חוטי
 לבן אי גמי חוטי פשתן למאי דפשטיין
 לקמן (דף ע"ג:) חוטי פשתן פוטריין
 בשל זמר לבן נראה כפי' הקונטרס
 ולהכי נקט פדין דפשיטא דהוי לבן
 ולבן דזמר הוי (ה) מלוקא דפשתן
 חוטי: **ביריד** ציבאק קא גריב.

וידקאס ברוב עלימות איירי שכן לבנות
אינן נבועות חבלת וכיון דכמי הכנף
מזין כנף הוי כאלו כמד כהדא מן שני
לכן מחילה ואח"כ פחיל חבלת
לומר דקסם עלימות שלהם היו
ס. משאר מינים דרבה הוא דדריש
לקמן מדכמי הכנף מין כנף דשאר
מינים כמנים פוטרין ומיחיל מיחיל ואם
היו רגליהם דגולה שני אבר הם

נולד אייר קרא נחמנו שהוא צעט
מקום אייר נצטוב נצטוב
כדי דרשין כל וישיאין
סיריקין וחוט חלתה הו טי מינא
דידיה מחוטי פשתן וא"י לשיני הכי
מקדים לכן של פשתן נעילת אמר
לית לא בה ויש לומר כיון דקרא על
נחמין לא אייר נצטוב חלתה דהא
מחוט חלתה דהא

[illegible][illegible]

ללא מחוץ הכוכב היי מיסמרי הקסם
(מקסמא) (כשיעור דאי מד) אכתי
(למ"ד או גדיל או פתיל מוכח שפיר
לדריך לקשור על כל חוליא וגרא) (

התכלת פרק רביעי מנחות

אילנות חסר מזון דלכן. והוי כאליו לא נתנו לגביר אחאי יאז הא
לרבי עיבוי מעבכא ומחני' כרבי אוקמא לה: **חיסר מזון.** מזון
הקדמה: **ועסא מזון.** דהאיכא לכן ותכלת: **סכל דאין מעבכא**
לכן מאי הוי. דמשמע אם הקדים לכן ו' ומאי עיבוי איכא למימר:

מר ליה לוי לשמואל
אמר עד דמפרשת
את אינה מעכבת את
בב את התכלת מאי
צרכא אלא ל לסדין
לבן ברישא מ"ט
קדים תכלת לבן ליה
מכב את התכלת

את הלבן מאי היא
חמא לא נצרכא אלא
ת דמצוה לאקדומי
מין כנף ואי אקדים
ה אמר רבא ^פ מדי
אמר רבא לא נצרכא
גדרם תכלת וקאי לבן
לכל לית אי רב גמרי

בני רבי חייל גרדומי מכלת בן כשרים
אמאי הא ביון דנפסק קלמס בן הגדיל
משמרי ההוא קשר שנסוף הגדיל וכיון
דמשמרי ההוא קשר משמרי "ו הגדיל
ואין שן גדיל כלל אלף ש"מ ים קשר
בכל חוליה הלך כי משמרי ההוא
קשר מתקיים הגדיל ששאר קשרים:
עילאי. היינו ההוא קשר מתקין
דחוליה וכלה הפסוק ענין דני גרדומי

שמוע מינה ^י צריך לקשור על כל חוליא וחוליא
הא דאמרי בני רבי חייא גרדומי תכלת כשרין
כיון דאישתרי ליה עילאי אישתרי ליה כולה
דלמא

יב מדי דהא לא הו' בכלל מין כנף דקרא ועוד י' לפרש דנציה
 ר' לנן אלא שיהי' זה שי מוין ששע' טעמ' לזנה בעי לנן ובחדר
 אס' אדומה יטיל זה חוטין אדומין ושי חוטין חבלת אלא א' יציעא
 ומחלת וי"ל דמדבנן ה' א' מ' ש' לומר שם בע"א:
 נעביש' שטמין ד' חוטין ד' חוטין לנן וז' משום חבלת וספלין לשמוה
 חוטין ונמאל שלא נשאר ד' חוטין שלימין ויש לדקדק קמא דסוגיא זו
 וי' (שפירוק דף מ"ו): וי"א מרבו ורבי ויסי הגליל רבו ה' ואלא סומינן
 וי' (שפירוק דף מ"ו): וי"א מרבו ורבי ויסי הגליל רבו ה' ואלא סומינן

[illegible]

חוטין כמו שהיה נוהג ר"ח כשהיה נפסק אחד מן החוטין הנכרין
 "שנפסק האחד מד' ואינו מקשר סותר הקשר ו"ל דהיי קאמר
 לא קאי: כ"ן דאישתרי חד אישתרי ביחדו. ואין כאן גדיל ואפילו
 ליפול ולא מוכח מידי אלא דנשי קשרא אחרינא אבל מהא לא מוכח
 אשכחן אחרא דמסתבר טפי אי לא בין חוליא לחוליא כדי להפסיק:
 קשר

Tora
diffusion du j

מסורת השי"ס

לסדרין בציצית להם:

שימור מקובצת (המשך)

[illegible]

לפי החבלה הוא שפיר מינה
לטלית צמר ראטו ציבעא
גרים לה כדסררר לקמן וקשה
דערין לא ידע דק מרכא
ועוד דלקמן גיחא דרוב
טליתות לכנים וזה צבע
סרר שפיר אטו ציבעא גרים
סרר חט גיחא דרוב

אברותיהם נחלקו לזכר
ולנקבה. וצונו כי יבואו גרים
לכך. ונראה דנקט ספרין דמסכתא
הוא לכן ואי נקט שאר
טליתות היה לנו לפרש
לבנה. תירוצ' לנו משמע
דמי' בעינין שיסארו' את
התכלת או הלכן שלימים
ואי' (כ' שם) מי' דשם הן
שלישן מצד אחד ובצירי אר
ששה דרליהוה דמי' אר
היכרא שהיו דשני צבעים
יודע שאתר מן הצבעים

קיים אם כן אינם מצד אחד.
תו"ח: כלל מעיקרו. עיין
הרא"ש הלכות ציצית: